

Laodikea – Nummer fire

Overlappende historier

Jeff Pippenger

2023-09-01

Det forholdet som jeg påpekte at Stephen Haskell sannsynligvis ikke så, skjønt han opprettholdt det gjennom sin anerkjennelse av de sannheter som bringer dette faktum for dagen, er at man i historien ved enden av det gamle Israel samtidig finner begynnelsen på det moderne Israel overlappende den samme historiske perioden. Da Kristus stadfestet pakten med de mange i én uke (to tusen fem hundre og tjue dager), levde det gamle Israel samtidig ut Laodikeas erfaring, på terskelen til å bli spydd ut av Herrens munn. Samtidig levde det moderne Israel ut Efesos' erfaring. Det gamle Israels Laodikea ble spredt, og det moderne Israels Efesos ble samlet inn i den selvsamme historien.

Og «ja», dersom du undrer deg, er jeg klar over at den uken da Kristus stadfestet pakten til oppfyllelse av Daniel kapittel ni, som begynte ved Hans dåp og endte med Stefans steining, ikke bokstavelig var to tusen fem hundre og tjue dager; men profetisk var den det helt bestemt, for profetisk er ett år lik tre hundre og seksti dager. Tre hundre og seksti dager multiplisert med syv er to tusen fem hundre og tjue dager, og «det nøyaktige midtpunkt» i den profetiske uken er korset. Profetisk plasserte Kristus korset, i det nøyaktige midtpunkt av den profetiske perioden på to tusen fem hundre og tjue dager, og viste dermed at «syv tider» i Tredje Mosebok tjueseks er grunnfestet og opprettholdt ved Kristi kors. Det er ikke tilfeldig at når Søster White lærer, slik hun gjør, at begge Habakkuks hellige tavler; 1843- og 1850-kartet, har profetien om de to tusen fem hundre og tjue år i selve midten av kartet, og begge kartene har korset i det nøyaktige midtpunkt av den illustrasjonen.

«Bibelen inneholder alle de prinsipper som mennesker trenger å forstå for å bli skikket enten for dette liv eller for det kommende liv. Og disse prinsippene kan forstås av alle. Ingen som har et sinn for å verdsette dens undervisning, kan lese ett eneste avsnitt i Bibelen uten å få fra det en eller annen hjelpende tanke. Men Bibelens mest verdifulle undervisning oppnås ikke ved sporadisk eller usammenhengende studium. Dens store sannhetssystem er ikke fremstilt slik at det kan oppfattes av den forhastede eller likegyldige leser. Mange av dens skatter ligger langt under overflaten og kan bare vinnes ved flittig gransking og vedvarende anstrengelse. De sannheter som sammenføres til det store hele, må søkes fram og samles, 'litt her og litt der.' Jesaja 28:10.»

«Når de således granskes og sammenføres, vil de vise seg å være fullkomment tilpasset hverandre. Hvert evangelium er et supplement til de andre, hver profeti en forklaring av en annen, hver sannhet en videre utfoldelse av en annen sannhet. Forbildene i den jødiske husholdning blir gjort klare ved evangeliet. Hvert prinsipp i Guds ord har sin plass, hver kjensgjerning sin betydning. Og den fullstendige bygning vitner, både i plan og utførelse, om sin Opphavsmann. En slik bygning kunne intet annet sinn enn den Uendeliges unnfange eller forme.» Education, 123.

Sammen med prinsippet om at hver av de syv menighetene blir gjentatt i den millerittiske historie og også i vår historie, finnes det et annet viktig prinsipp som den tidlige adventismen anerkjente. Dette prinsippet viser at «indre og ytre» profetiske linjer i den samme historien blir benyttet av Den Hellige Ånd for å formidle sannhet. Miller erkjente dette og lærte det direkte. Han lærte med rette at de syv segl i Åpenbaringen representerer en parallell historie til menighetenes, men i denne parallelle fremstillingen representerer seglene en ytre og menighetene en indre sannhet i den identiske historien. Uriah Smith behandler også dette prinsippet og benytter ordene «indre» og «ytre», noe som for meg synes å være den beste måten å uttrykke de to parallelle linjene på.

Seglene blir ført fram for vår oppmerksomhet i Åpenbarings 4., 5. og 6. kapittel. De scener som fremstilles under disse segl, blir ført fram i Åpenbaringen 6 og det første verset i Åpenbaringen 8. De omfatter åpenbart begivenheter som menigheten står i forbindelse med fra åpningen av denne husholdning til Kristi gjenkomst.

«Mens de sju menighetene fremstiller menighetens indre historie, bringer de sju seglene til syne de store begivenhetene i dens ytre historie.» Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Vi vil nå begynne vår gjennomgang av de sju menighetene. Det er viktig å erkjenne at de to første menighetene, og deretter igjen den tredje og fjerde menighet, har et forhold av «årsak og virkning» som krever at de blir betraktet sammen. Smyrna er den menighet som representerer dem som blir forfulgt av Roma, og Efesos var den menighet som bar evangeliet ut til hele verden.

«Det var i Antiokia at disiplene først ble kalt kristne. Navnet ble gitt dem fordi Kristus var hovedtemaet i deres forkynnelse, deres undervisning og deres samtaler. Stadig fortalte de om hendelsene som hadde funnet sted i dagene for Hans jordiske tjeneste, da Hans disipler var velsignet med Hans personlige nærvær. Utrettelig dvelte de ved Hans undervisning og Hans helbredelsesmirakler. Med skjelvende lepper og tårefylte øyne talte de om Hans kval i hagen, Hans forræderi, rettssak og henrettelse, den langmodighet og ydmykhet som Han hadde utholdt den hån og tortur med, som Hans fiender hadde påført Ham, og den guddommelige medlidenhet som Han hadde bedt for dem som forfulgte Ham med. Hans oppstandelse og himmelfart, og Hans gjerning i himmelen som Mellommann for det falne menneske, var emner som de med glede dvelte ved. Med rette kunne hedningene kalle dem kristne, siden de forkynte Kristus og bar sine bønner fram for Gud ved Ham.»

«Det var Gud som gav dem navnet kristen. Dette er et kongelig navn, gitt til alle som slutter seg til Kristus. Det var om dette navnet Jakob senere skrev: «Er det ikke de rike som undertrykker dere og drar dere fram for domstolene? Er det ikke de som spotter det gode navn som er nevnt over dere?» Jakobs brev 2:6, 7. Og Peter erklærte: «Men lider noen som kristen, da skal han ikke skamme seg, men prise Gud for dette navnets skyld.» «Når dere blir hånt for Kristi navns skyld, er dere salige, for herlighetens og Guds Ånd hviler over dere.» 1 Peters brev 4:16, 14.» Apostlenes gjerninger, 157.

Menigheten i Efesos representerte den tidlige menigheten som levde «gudfryktig i Kristus Jesus», noe som er en «årsak» som alltid frembringer en «virkning».

Ja, alle som vil leve gudfryktig i Kristus Jesus, skal bli forfulgt. 2 Timoteus 3:12.

Gudfrykten i menigheten i Efesos førte til den forfølgelsen som menigheten i Smyrna representerer. De to menighetene representerer et forhold av årsak og virkning, og virkningen krever at den blir forutgått av en årsak. Forfølgelsen under søndagslovkrisen blir igangsatt ved en åpenbaring av det Søster White kaller «primitiv gudsfrykt». En gudsfrykt som er blitt illustrert i tidligere, eller primitive, historier.

«Til tross for det utbredte forfallet i tro og gudsfrykt finnes det sanne Kristi etterfølgere i disse kirkene. Før den endelige hjem søkelsen ved Guds dommer over jorden vil det blant Herrens folk finne sted en slik vekkelse av den opprinnelige gudsfrykt som ikke er blitt sett siden apostolisk tid. Guds Ånd og kraft vil bli utøst over Hans barn. På den tid vil mange skille seg ut fra de kirkene hvor kjærligheten til denne verden har fortrenget kjærligheten til Gud og Hans ord. Mange, både blant forkynnere og folk, vil med glede ta imot de store sannhetene som Gud har latt forkynne i denne tid for å berede et folk for Herrens annet komme. Sjelefienden ønsker å hindre dette verk; og før tiden for en slik bevegelse kommer, vil han forsøke å forhindre det ved å innføre en forfalskning. I de kirkene som han kan bringe under sin bedragerske makt, vil han få det til å se ut som om Guds særlige velsignelse blir utøst; det vil gi seg til kjenne det som antas å være stor religiøs interesse. Mengder vil juble over at Gud virker underfullt for dem, mens verket er en annen ånds. Under religiøst dekke vil Satan søke å utvide sin innflytelse over den kristne verden.» *The Great Controversy*, 464.

Midnattsropet i «de siste dager» er gjenopplivelsen av den «opprinnelige gudsfrykt» som identifiseres i avsnittet. Det er en vekkelse som finner sted i en bevegelse, ikke i en kirke. Den historien søster White benytter for å beskrive vekkelsen, er historien fra «apostolisk tid», som er fremstilt ved menigheten i Efesos. Denne vekkelsen vil frembringe «forfølgelse».

«Mange vil bli fengslet, mange vil flykte for livet fra byer og tettsteder, og mange vil bli martyrer for Kristi skyld idet de står til forsvar for sannheten.» *Selected Messages*, bok 3, 397.

«Kristi liv på jorden» i det neste avsnittet representerer begynnelsen på menigheten i Efesos, men det er også et forbilde på den laodikeiske adventismens historie ved verdens ende.

«‘Rett er trengt tilbake, og rettferdighet står langt borte; for sannhet er falt på gaten, og rettskaffenhet kan ikke komme inn. Ja, sannhet er blitt borte; og den som vender seg bort fra det onde, gjør seg selv til et bytte.’ Jesaja 59:14, 15. Dette ble oppfylt i Kristi liv på jorden. Han var tro mot Guds bud og satte til side de menneskelige tradisjoner og krav som var blitt opphøyet i deres sted. På grunn av dette ble Han hatet og forfulgt. Denne historien gjentas.» *Ord som lever*, 170.

Erfaringen som er fremstilt ved Efesus, finner sted samtidig med erfaringen til Laodikea. De kverulerende jødene var Laodikeerne i det gamle Israel, og Kristus og Hans disipler var efesere i det moderne Israel. Johannes Døperen innledet menigheten i Efesus, og han representerer menigheten i de «siste dager», som blir motarbeidet av laodikeere, som kaller seg selv jøder, men de er det ikke.

«Johannes Døperens gjerning, og gjerningen til dem som i de siste dager går fram i Elias’ ånd og kraft for å vekke folket av deres likegyldighet, er i mange henseender den samme. Hans

gjerning er et forbilde på den gjerning som må utføres i denne tidsalder. Kristus skal komme annen gang for å dømme verden i rettferdighet. Guds sendebud, som bærer det siste advarselsbudskap som skal gis til verden, skal berede veien for Kristi annet komme, slik Johannes beredte veien for hans første komme. I dette forberedende arbeid skal 'hver dal bli opphøyd, og hvert fjell og hver haug bli gjort lavt; og det krokete skal bli rett, og de ujevne steder til jevn mark', for historien skal gjenta seg, og enda en gang 'Herrens herlighet skal bli åpenbart, og alt kjød skal se det sammen; for Herrens munn har talt det.'» Southern Watchman, 21. mars 1905.

Efesos er «årsaken», og Smyrna er «virkningen». Pergamos og Tyatira representerer også et årsaks- og virkningsforhold. Pergamos er kompromissets menighet, som fordervet kristendommen ved å blande den sammen med hedenskap. Den kristne kirke falt da den godtok den forutsetning at det var mulig for hedenskapets avgudsdyrkelse å sameksistere innenfor dens grenser. Keiser Konstantin er symbolet på denne kompromissfylte historien, og hans profetiske rolle var å frembringe frafallet fra sann kristendom før pavedømmet ble åpenbart.

La ingen bedra eder på noe vis; for den dag kommer ikke uten at frafallet først kommer, og syndens menneske blir åpenbart, fortapelsens sønn, han som setter seg opp imot og opphøyer seg over alt som kalles Gud eller som dyrkes, så han setter seg i Guds tempel som Gud og gir seg ut for å være Gud. Husker dere ikke at jeg sa dere dette da jeg ennå var hos dere? Og nå vet dere hva som holder igjen, for at han skal bli åpenbart i sin tid. For lovløshetens hemmelighet er alt virksom; bare at den som nå holder igjen, skal gjøre det inntil han blir ryddet av veien. Og da skal den lovløse bli åpenbart, han som Herren Jesus skal fortære med sin munns ånde og tilintetgjøre ved glansen av sitt komme. 2 Tessalonikerbrev 2:3–8.

Menigheten i Pergamos var «årsaken», og Thyatira var «virkningen». Profeten Daniel fremstiller ofte historien om hvordan hedenskapet vek plassen for pavedømmet, og frafallet som gikk forut for opprettelsen av pavedømmet, som Paulus identifiserte, blir omtalt i Daniel 11.

For skipene fra Kittim skal komme imot ham; derfor skal han bli bedrøvet og vende tilbake og rette sin harme mot den hellige pakten; slik skal han gjøre; ja, han skal vende tilbake og ha forståelse med dem som forlater den hellige pakten. Og hærer skal stå på hans side, og de skal vanhellige styrkens helligdom, og de skal ta bort det daglige offeret, og de skal sette opp ødeleggelsens byggedom. Daniel 11:30–31.

Kompromissets menighet, som falt fra før pavemakten trådte frem i historien, fremstilles av Daniel som «dem som» forlot «den hellige pakt». Etter at de hadde forlatt pakten, ble så pavedømmet, som av Daniel fremstilles som «ødeleggelsens vederstyggelighet», satt på jordens trone. Søster White identifiserer de siste seks versene i Daniel elleve når hun sier at «profetien i det ellefte kapittel av Daniel har nesten nådd sin fullstendige oppfyllelse». De siste seks versene utgjør den endelige oppfyllelsen av Daniel elleve, og hun lærer at den historien som fremstilles ved disse siste versene, ble forbilledlig fremstilt i Daniel 11:30–36, som identifiserer den historiske «årsak og virkning» representert ved Pergamon og Tyatira.

«Vi har ingen tid å miste. Trengselstider ligger foran oss. Verden er opphisset av krigens ånd. Snart vil de trengselsscener som det er talt om i profetiene, finne sted. Profetien i det ellefte

kapittel av Daniel har nesten nådd sin fullstendige oppfyllelse. Mye av den historie som har funnet sted i oppfyllelsen av denne profetien, vil bli gjentatt.»

«I det trettiende vers tales det om en makt som ‘vers 30 til trettiseks sitert’.»

«Scener som ligner dem som er beskrevet i disse ord, vil finne sted.» Manuscript Releases, nr. 13, 394.

Årsak-og-virkning-forholdet mellom Pergamon og Tyatira, så vel som årsak-og-virkning-forholdet mellom Efesos og Smyrna, blir gjentatt i «de siste dager». Protestantene i De forente stater vil inngå kompromiss med avgudsdyrkelsen, slik den er representert ved Pergamon (det fremste tegnet på avgudsdyrkelse er soldyrkelse), og når de faller fra, blir veien beredt for syndens menneske til på ny å bli profetisk åpenbart. Mens frafallet og det å sette pavedømmet på tronen blir gjentatt, vil Gud samtidig oppreise en menighet, forbildet ved Efesos, til å bære budskapet i Daniel og Åpenbaringen til verden, og forfølgelsen representert ved Smyrna vil bli gjentatt.

Jeg vil ta for meg de tre siste menighetene etter at vi har betraktet sannheten om at de fire første seglene i Åpenbaringen utgjør en ytre sannhetslinje som løper parallelt med den indre sannhetslinjen representert ved de fire første menighetene. Som allerede bemerket uttrykker Uriah Smith det på denne måten:

«Mens de sju menighetene fremstiller kirkens indre historie, fremviser de sju seglene de store begivenhetene i dens ytre historie.» Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Vi har vist at de første fire menighetene representerer to «årsak-og-virkning»-forhold som gjentas i «de siste dager». På grunnlag av adventismens pionerer, men viktigere på grunnlag av autoriteten i Guds Ord, bør disse fire indre historiene i menigheten ha en parallell ytre historie representert ved de første fire segl. Det første og det andre segl gjenspeiler de samme kjennetegnene som Efesus og Smyrna, men bruker en hvit hest til å representere arbeidet med å føre kristendommen ut i verden. Den representerer menighetens ytre arbeid, og det andre segl representerer Smyrnas blodbad med en rød hest.

Og jeg så da Lammet åpnet ett av seglene, og jeg hørte, likesom en tordenrøst, ett av de fire livsvesener si: Kom og se. Og jeg så, og se, en hvit hest; og han som satt på den, hadde en bue, og en krone ble gitt ham; og han drog ut som seirende og for å seire. Og da han åpnet det andre segl, hørte jeg det andre livsvesen si: Kom og se. Og det drog ut en annen hest, som var rød; og makt ble gitt ham som satt på den, til å ta freden bort fra jorden, så de skulle drepe hverandre; og det ble gitt ham et stort sverd. Åpenbaringen 6:1–4.

Sakarja inneholder noen få avsnitt som direkte identifiserer de fire hestene som er fremstilt i de fire første seglene i Åpenbaringen. I ett av disse avsnittene i kapittel ti identifiserer Sakarja at når senregnet blir utøst, skal «Judas hjord», som er Guds «hus», bli gjort til «hans herlige stridshest i kampen».

Be Herren om regn i tiden for seinregnet; så skal Herren la lynende skyer stige opp og gi dem regnskurer, gi hver mann gress på marken. For husgudene har talt tomhet, og spåmennene har sett løgn og fortalt falske drømmer; de trøster til ingen nytte. Derfor drog de bort som en hjord,

de ble plaget, fordi det ikke var noen hyrde. Min vrede ble opptent mot hyrdene, og bukkene straffet jeg; for Herren, hærskares Gud, har sett til sin hjord, Judas hus, og gjort dem lik sin herlige stridshest i kampen. Sakarja 10:1–3.

Ellen White fastslår gjentatte ganger at Den Hellige Ånds utgytelse på pinsedagen er et forbilde på sildigregnet som nå faller. Det arbeidet som ble gjort for verden på pinsedagen, er representert ved menigheten i Efesos, og Efesos forårsaker den forfølgelsen som er fremstilt ved Smyrna, og som Johannes fremstiller som den «røde hesten» i det andre segl. De to første seglene løper parallelt med de to første menighetene, og de illustrerer «de siste dager», når sildigregnet blir utgytt.

Profetiens Ånd utpeker også både slutten på det tredje segl og begynnelsen på det fjerde segl, og knytter dem således sammen (årsak og virkning), og ved å gjøre dette plasserer hun den historie som fremstilles, som eksisterende i hennes tid og i de «siste dager».

«Den samme ånd ses i dag som er fremstilt i Åpenbaringen 6,6–8. Historien skal gjenta seg. Det som har vært, skal bli igjen.» Manuscript Releases, bind 9, 7.

I Søster Whites personlige historie (nedskrevet i 1898) var den kompromissånd som bereder veien for at pavedømmet igjen skal bli opphøyet til tronen, allerede levende og virksom; for frafallet i protestantismen, som begynte med forkastelsen av den første engels budskap våren 1844, hadde allerede begynt (i 1863) å trenge inn på det protestantiske adventismes horn.

Kompromisset i Pergamos fremstilles som et «par» vektskåler i det tredje segl. To vektskåler for måling representerer et uredelig mål. Det tredje segl leder til det fjerde segl, fremstilt ved en «blek hest» av «død», og representerer således mordet på millioner utført av pavedømmet under den mørke middelalder. «Helvete» er det som følger den bleke hesten til pavedømmet. Historien om det tredje og fjerde segl løper parallelt med historien om menighetene Pergamos og Tyatira. Konstantins kompromiss var et progressivt verk; derfor var kompromissets ånd allerede virksom i Søster Whites personlige historie, slik den også var det på Paulus' tid da han sa at «lovløshetens hemmelighet alt er virksom». Frafallet som går forut for pavedømmets tronbestigelse, er alltid en progressiv historie, og denne «historie vil bli gjentatt. Det som har vært, skal bli igjen.»

Og jeg hørte en røst midt iblant de fire dyrene si: Et mål hvete for en penning, og tre mål bygg for en penning; og se til at du ikke skader oljen og vinen. Og da han hadde åpnet det fjerde segl, hørte jeg røsten av det fjerde dyret si: Kom og se. Og jeg så, og se, en gustengul hest; og hans navn som satt på den, var Døden, og dødsriket fulgte med ham. Og det ble gitt dem makt over den fjerde del av jorden, til å drepe med sverd og med hunger og med død og ved jordens dyr. Åpenbaringen 6:6–8.

James White påviste et annet profetisk avvik i de sju menighetene og de sju seglene. Han påviser et tilsiktet skille mellom de fire første menighetene og de tre siste menighetene, og deretter igjen det samme fenomenet i de fire første seglene og de tre siste seglene.

«Vi har nå fulgt menighetene, seglene og dyrene, eller de levende vesener, så langt som de kan sammenlignes som om de dekker de samme tidsperiodene. Seglene er syv i tallet, men dyrene bare fire. Og det kan her være vel å legge merke til at ved åpningen av det første, andre, tredje

og fjerde segl høres det første, andre, tredje og fjerde dyr si: 'Kom og se;' men når det femte, sjette og sjuende segl åpnes, høres ingen slik røst. Heller ikke svarer de siste tre menighetene og de siste tre seglene til hverandre, som om de dekker de samme tidsperiodene, slik de fire første menighetene og de fire første seglene gjør. Men, slik vi har vist, er menighetene, seglene og dyrene samstemte ved at de dekker de samme tidsperiodene i et tidsrom på nær 1800 år, inntil vi kommer ned til litt mer enn et halvt århundre av vår nåværende tid.» James White, Review and Herald, 12. februar 1857.

James White tok ikke med det faktum at det samme mønsteret finnes i basunene, men det gjør det. De første fire basunene er basuner, men de siste tre basunene er tre veer. De første fire basunene representerer Guds dom over det hedenske Roma for Konstantins søndagslov i år 321, og de tre basun-veene representerer islam. De to første basun-veene var dommer over det pavelige Roma for søndagsloven som det vedtok i 538, og den tredje basun-veen er for søndagslovskrisen som kommer i den helt nære fremtid.

Joseph Bates benytter pionerens forståelse av de tre siste menighetene som et entydig symbol for å beskrive tre samtidige menigheter i den millerittiske tidsperioden. All uthevelse i avsnittet ble tilføyd av Bates.

«I hele landet, sier Herren; TO DELER deri skal utryddes og dø; men den TREDJE skal bli latt tilbake deri. Gud sier at han vil føre den TREDJE DEL gjennom ilden og rense dem. De skal påkalle ham, og han vil høre dem. Han vil si: 'DETTE ER MITT FOLK'; og de skal si: HERREN ER MIN GUD.' Første del, SARDIS, den navnkristne kirke eller Babylon. Andre del, Laodikea, den navnkristne adventist. Tredje del, Filadelfia, Guds eneste sanne kirke på jorden, for de skal bli forvandlet til Guds stad. Åpenbaringen 3:12; Hebreerne 12:22–24. I Jesu navn formaner jeg dere igjen til å flykte fra laodikeerne, som fra Sodoma og Gomorra. Deres læresetninger er falske og bedrageriske; og fører til fullstendig ødeleggelse. Død! DØD!!* evig DØD!!! er i deres spor. Husk Lots hustru.» Joseph Bates, Review and Herald, bind 1, november 1850.

I den millerittiske historien var Sardes den menighet som hadde et navn som gjorde krav på å være levende, men den var død.

Og skriv til engelen for menigheten i Sardes: Dette sier han som har Guds syv ånder og de syv stjerner: Jeg kjenner dine gjerninger, at du har navn av å leve, men er død. Åpenbaringen 3:1.

Guds folk har alltid et navn. Navnet under historien fra Efesus til Pergamon var kristen. Navnet under det pavelige herredømmet var menigheten i ørkenen. Navnet fra innføringen av morgenstjernen, John Wycliffe, var protestant. Ved endetidens tid i 1798 hadde protestantene allerede begynt sin tilbakevending til det romerske fellesskap. Alt som da behøvdes, var en prøve som ville åpenbare det faktum at de, til tross for sitt bekjente navn, ikke lenger var den utvalgte menighet. Våren 1844 kom de til den prøve som ville åpenbare at de ikke lenger var menigheten som bar Kristi paktsnavn. Fortellingen om Elia gir et meget detaljert annet vitne om dette faktum. Da de åpenbarte sin sanne karakter, var det vanskelig for millerittene i begynnelsen å erkjenne at protestantene hadde vist at de var blitt Babylons døtre. Men millerittene gjorde til sist nettopp dette

og begynte å kalle sjeler ut fra disse falne menigheter til oppfyllelse av den annen engels budskap. Deretter fulgte en prøvingsprosess som ville få millerittene til å åpenbare sine egne karakterer. Var de filadelfiere eller laodikeere?

Filadelfierne fulgte Kristus inn i Det aller helligste, og de milleritter som nektet å gjøre det, åpenbarte laodikeernes karakter. Slik finner vi logikken i Bates' identifikasjon av de tre menighetene som samtidige i den samme historien. Den historien ble oppfylt innenfor den profetiske strukturen i lignelsen om de ti jomfruer, som Inspirasjonen forteller oss har blitt og vil bli oppfylt til minste bokstav.

«Lignelsen om de ti jomfruene i Matteus 25 illustrerer også adventfolkets erfaring.» The Great Controversy, 393.

«Jeg blir ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruene, fem av dem var kloke, og fem uforstandige. Denne lignelsen er blitt og vil bli oppfylt til minste bokstav, for den har en særskilt anvendelse for denne tid, og har, lik den tredje engels budskap, blitt oppfylt og vil fortsette å være nåværende sannhet inntil tidens ende.» Review and Herald, 19. august 1890.

De tre siste menighetene representerer dem som står utenfor Millerittbevegelsen som Sardes, og dem som er innenfor bevegelsen, representerer enten Filadelfia eller Laodikea. Disse tre menighetene er identifisert i Åpenbaringen kapittel tre, og de fire første menighetene finnes i kapittel to. Derfor, når Søster White viser til historien i kapittel tre i Åpenbaringen, identifiserer hun nettopp de samme menighetene som Josef Bates nettopp har identifisert.

«Å, hvilken beskrivelse! Hvor mange det er som befinner seg i denne fryktelige tilstand. Jeg bønnfaller inntrengende hver predikant om å studere det tredje kapittel i Åpenbaringen med flid, for i det blir tilstanden i de siste dager skildret. Studer nøye hvert vers i dette kapittel, for gjennom disse ord taler Jesus til dere.» Manuscript Releases, bind 18, 193.

De tre samtidige menighetene i Miller-bevegelsens historie gjentas ved slutten av adventismen. Joseph Bates identifiserte dynamikken i Miller-perioden og betegnet Sardes som Babylons døtre, som var målgruppen for den andre engels budskap. Han behandlet striden mellom den lille hjord som fulgte Kristus inn i Det Aller Helligste den 22. oktober 1844, og dem som nektet å gå ut av det hellige. Han forsøkte å kalle laodikeerne ut av det mørke de hadde mottatt, og i det minste en del av deres laodikeiske blindhet skyldtes det forhold at William Miller hadde inntatt en ledende stilling i den laodikeiske bevegelsen. Dette er den samme strid som identifiseres i budskapet til Filadelfia.

Se, jeg vil gjøre dem av Satans synagoge, de som sier at de er jøder, og ikke er det, men lyver; se, jeg vil få dem til å komme og tilbe for dine føtter, og til å kjenne at jeg har elsket deg.
Åpenbaringen 3:9.

En religiøs krise frembringer alltid to klasser av tilbedere, slik den gjorde ved den store skuffelsen. Protestantismens kappe var nettopp blitt tatt fra Sardes, idet de vendte tilbake til Roma og offisielt ble Romas datter. Kappen ble deretter båret av millerittisk adventisme, men en prøve skulle kort tid etter frembringe to klasser som bekjente seg til å være den lille hjord. En sann hjord og en

forfalsket hjord. Bates representerte den lille hjord som fulgte Kristus inn i Det Aller Helligste. Hans kamp stod mot laodikeere som bekjente seg til å være den lille hjord. Som en filadelfier stod Bates' kamp mot Satans synagoge, en gruppe som bekjente seg til å være Guds folk, men som løy og ikke var jøder.

Når lignelsen oppfylles for siste gang ved slutten av adventismen, vil det finnes et utvalgt paktsfolk som ble forbigått ved endetiden i 1989, på samme måte som den jødiske ledelsen ble forbigått ved Kristi fødsel, hvilket representerer endetiden i den profetiske historien. Da Kristi historie nådde det triumferende inntoget i Jerusalem, ble Midnattsropshistorien i millerittiden forbildet. Inspirasjonen sammenstiller gjentatte ganger korsets veimerke med den store skuffelsen i 1844. Judas representerer laodikeerne i Kristi historie, og apostlene var filadelfierne. I tre og et halvt år etter korset forsøkte filadelfierne, representert ved Bates, å kalle laodikeerne ut av en fallen menighet som var representert ved disippelen Judas Iskariot.

I 1989 forkastet det tidligere utvalgte paktsfolket det lyset som var blitt forseglet opp, og ble forbigått. Da den første skuffelsen den 18. juli 2020 inntrådte, begynte prøvingsprosessen blant dem som tidligere hadde syntes å tilhøre den samme bevegelsen. Likevel er den ene klassen laodikeisk og den andre klassen filadelfisk. Slik Judas tre ganger inngikk pakt med Sanhedrinet om å forråde Kristus før korset, vil laodikeerne i historien etter 11. september 2001 ha forspilt tre anledninger til å omvende seg. Ved den snart kommende søndagsloven vil det bli åpenbart, like sikkert som at Judas hang fra et tre, at laodikeerne er adskilt fra filadelfierne. Det er ved innhøstningen at ugresset skilles fra hveten. Vi nærmer oss hurtig denne innhøstningen.

Disse sannhetene blir bare erkjent når og dersom vi er villige til å forstå at den eneste bibelske metodologien som kan avdekke og stadfeste «sannhet», er «historisisme». Den sanne metodologien er ikke preterisme, futurisme, dispensasjonalisme, wokisme, grammatisk eller historisk ekspertise eller noen som helst variant av de mange sataniske forfalskninger. Det finnes et alment kjent utsagn som tilskrives en filosof fra det syttende århundre ved navn Jean-Jacques Rousseau, og som er blitt gjengitt på mange måter, men kjernen i tanken er: «Villfarelsen har mange røtter, men sannheten har bare én.» «Sannheten» er Alfa og Omega, han som skjøt opp som en rot av tørr jord.

Slik er det også med Bibelen, skattkammeret for rikdommene i Hans nåde. Herligheten i dens sannheter, som er så høye som himmelen og favner evigheten, blir ikke erkjent. For den store mengden av menneskeheten er Kristus selv «som en rot av tørr jord», og de ser i Ham «ingen skikkelse, så vi skulle ha vår lyst i ham». Jesaja 53:2. Da Jesus var blant menneskene, åpenbaringen av Gud i menneskelig skikkelse, sa de skriftlærde og fariseerne til Ham: «Du er en samaritan og er besatt av en ond ånd.» Johannes 8:48. Selv Hans disipler var så blindet av sitt hjertes selvishet at de var sene til å forstå Ham som var kommet for å åpenbare for dem Faderens kjærlighet. Derfor vandret Jesus i ensomhet midt iblant menneskene. Bare i himmelen ble Han fullt ut forstått.» Tanker fra velsignelsens berg, 25.

Sannhetene vi nå deler, må erkjennes i den sammenheng at sannhetens vekst er progressiv gjennom historien, og enda viktigere: vår forståelse av sannheten må settes inn i Alfa og Omega sin sammenheng, i den sammenheng der Jesus identifiserer enden på en ting med begynnelsen på en

ting.

Den fjerde menigheten er Tyatira, og den representerer den perioden da pavedømmet hersket som det femte riket i Bibelens profeti, hvilket er den perioden da menigheten i ørkenen var i fangenskap. Det åndelige Israels fangenskap under det åndelige Babylon i tolv hundre og seksti år ble forbilledlig fremstilt ved det bokstavelige Israels fangenskap i det bokstavelige Babylon i sytti år.

«I dag står Guds menighet fritt til å føre den guddommelige planen for frelsen av en fortapt menneskeslekt videre til fullendelse. I mange århundrer led Guds folk under innskrenkning av sine friheter. Forkynnelsen av evangeliet i dets renhet var forbudt, og de strengeste straffer ble pålagt dem som våget å trosse menneskers påbud. Som en følge av dette var Herrens store moralske vingård nesten helt ubesatt. Folket ble berøvet lyset fra Guds ord. Mørket av villfarelse og overtro truet med å utslette kunnskapen om den sanne religion. Guds menighet på jorden var like visst i fangenskap under denne lange tiden med ubarmhjertig forfølgelse som Israels barn var holdt fangne i Babylon under landflyktighetens tid.» Prophets and Kings, 714.

De sytti årene i fangenskap i Babylon er representert ved menigheten i Tyatira. Menigheten i Tyatira er den virkning som ble frembrakt av årsaken, hvilken er representert ved Pergamum. Pergamum symboliseres ved keiser Konstantin, som forente avgudsdyrkelse med kristendommen. Symbolet på hans avgudsdyrkelse var soldyrkelsen. Den bibelske grunnen til at det gamle Israel ble ført i fangenskap for de sytti årene i Tyatira, er at deres konger inngikk forbindelser og allianser med de avgudsdyrkende nasjonene omkring dem i direkte opprør mot Guds Ord. Gud advarte Israel gjentatte ganger mot å blande seg med de hedenske nasjonene omkring dem. De ti bud, selve det som det gamle Israel skulle være betrodd å bevare, forbyr uttrykkelig å tilbe avguder. Da Herren gikk forbi Moses ved hulen på Horeb og åpenbarte sin karakter, innbefattet Han to ganger nettopp den advarselen vi viser til.

Og han sa: Se, jeg oppretter en pakt. Foran hele ditt folk vil jeg gjøre undergjerninger, slike som ikke er blitt gjort på hele jorden eller hos noe folk. Og hele det folk du er iblant, skal se Herrens verk; for det er en fryktinngytende gjerning jeg vil gjøre med deg. Gi akt på det jeg befaler deg i dag. Se, jeg driver ut foran deg amorittene og kanaaneerne og hetittene og perisittene og hevittene og jebusittene. Vokt deg, så du ikke slutter pakt med innbyggerne i det landet du kommer til, så det ikke blir en snare midt iblant deg. Men deres altere skal dere rive ned, deres billedstøtter knuse og deres Astarte-pæler hogge ned. For du skal ikke tilbe noen annen gud; for Herren, hvis navn er Nidkjær, er en nidkjær Gud. Vokt deg, så du ikke slutter pakt med landets innbyggere, så de driver hor etter sine guder og ofrer til sine guder, og noen innbyr deg, og du eter av hans offer, og du tar av deres døtre til dine sønner, og deres døtre driver hor etter sine guder og får dine sønner til å drive hor etter sine guder. 2 Mosebok 34:10–16.

To ganger advarte Gud det gamle Israel i dette avsnittet alene, og det finnes mange andre bibelske vitnesbyrd om budet til det gamle Israel om at de ikke skulle inngå noen pakter med de avgudsdyrkende nasjonene omkring dem. Disse kompromissene begynte med det gamle Israels forkastelse av Gud og Hans teokrati. Da de ønsket seg en konge, tillot Gud dem å få en konge, og

fra det tidspunktet av tilsidesatte flertallet av alle kongene, og helt sikkert hver konge over de nordlige ti stammene, nettopp dette budet. Prinsippet som krevde at Israel skulle være atskilt og særegent fra de avgudsdyrkende nasjonene omkring dem, ble forkastet og anskueliggjort ved det kompromisset som Konstantin senere skulle bli et symbol på. Pergamos og Konstantin representerer opprøret hos Israels konger som innførte avgudsdyrkelse i Guds kirke. Frafallet som begynte med kong Saul, var et forbilde på den kristne kirkes frafall, som førte til fangenskapet i det åndelige Babylon. Den hellige historien som begynner med kong Saul og fortsetter frem til fangenskapet i Babylon, symboliseres ved menigheten i Pergamos. Fangenskapet på sytti år som fulgte, var menigheten i Tyatira.

Efesus representerer menigheten som drar ut for å innta det lovede land. Efesus representerer Moses' tid og Israels utfrielse fra trelldommen i Egypt.

«Bibelen har samlet opp og bundet sammen sine skatter for denne siste generasjon. Alle de store begivenheter og høytidelige handlinger i Det gamle testaments historie har vært, og er, i ferd med å gjenta seg i menigheten i disse siste dager.» Selected Messages, bok 3, 338, 339.

Historien som fremstilles ved utfrielsen fra Egypt, gjentas i de siste dager. Den ble derfor også gjentatt i den millerittiske historien. Det er derfor Søster White gjentatte ganger henviser til denne historien for å beskrive den millerittiske historien. Hun setter den store skuffelsen i 1844 i sammenheng med hebreernes skuffelse da de stod foran Rødehavet mens Faraos hær nærmet seg dem bakfra. Hun setter også historien om utfrielsen fra Egypt i sammenheng med Kristi tid; således ble disiplenes skuffelse ved korset forbildet ved skuffelsen ved Rødehavet, som også var et forbilde på den store skuffelsen i 1844. Skuffelsen ved korset representerte begynnelsen på menigheten Efesos. Moses' tid ved begynnelsen av det gamle Israel er representert ved menigheten Efesos, som også var et forbilde på begynnelsen av det moderne Israel på Kristi tid. Begge historiene er representert ved menigheten Efesos. Sannhetene vi her identifiserer, har gjennom årene ofte blitt offentlig fremstilt av Future for America, så jeg gir ganske enkelt en oversikt.

I Kristi historie finner vi begynnelsen på det nye paktsfolket, som blir oppreist idet det tidligere utvalgte paktsfolket blir forbigått. Kristi historie er slutten på det gamle Israel, og i historien om utfrielsen fra Egypt ved begynnelsen av det gamle Israel fantes det et tidligere utvalgt paktsfolk som ble forbigått til fordel for et nytt paktsfolk.

I Kristi historie kom det tidligere utvalgte folk til sin endelige avslutning i år 70 ved Jerusalems ødeleggelse. I begynnelsen, på Moses' tid, døde det tidligere utvalgte folk i ørkenen gjennom en førtiårsperiode, og Josva og Kaleb ble representantene for det nye utvalgte folk som var bestemt til å bære budskapet til det lovede land, slik apostlene i menighetstidsperioden Efesos bar evangeliet til verden.

Begynnelsen og avslutningen av det gamle, og også begynnelsen av det moderne Israel, identifiserer alle en overgang fra et tidligere utvalgt folk til et nytt utvalgt folk. På to eller tre vitners utsagn blir en sak stadfestet; og hver av disse tre vitnelinjer identifiserer skilsmissen fra det forrige utvalgte folk, og disse vitner bærer signaturen til Alfa og Omega, Han som kunngjør enden fra begynnelsen. Det vil være et tidligere utvalgt folk som blir forbigått når Gud inngår pakt med

de hundre og førtifire tusen. Gud er ikke forvirringens opphavsmann; Han forandrer seg aldri, og Hans ord svikter aldri.

Utfrielsen fra Egypt og de seire som Gud fullbyrdet gjennom Josva, fremstilles ved menigheten i Efesos, men Efesos var bestemt til å miste sin første kjærlighet. Da Josva ble lagt til hvile, oppstod en annen slekt, og dette markerer den perioden som fremstilles ved Smyrna. Josvas underfulle verk med å rydde det lovede land ble aldri fullt ut fullført, for folket ble tilfreds med seg selv og forlot det verk som var gitt til Josva. De mistet sin første kjærlighet. Denne perioden fortsatte inntil Israel forkastet Gud og Samuel salvet kong Saul, og dermed innledet menigheten i Pergamos.

Budskapet kom til Smyrna, en menighet i Lilleasia, og likeså til den kristne kirke som helhet, i løpet av det annet og tredje århundre. Det var en tid da hedendommen gjorde sitt siste fremstøt for verdensherredømmet. Kristendommen hadde bredt seg med forunderlig hurtighet, inntil den var kjent over hele verden. Noen tok imot Kristi tro på grunn av hjertets omvendelse, andre på grunn av argumentasjonens makt som ble gjort gjeldende, og atter andre fordi de kunne se at hedendommens sak var på tilbakegang, og klokskap førte dem over til den side som syntes å skulle seire. Disse forhold svekket kirkens åndelighet. Profetiens Ånd, som kjennetegnet den apostoliske kirke, gikk gradvis tapt. Dette er en gave som fører den kirke den er betrodd, inn i troens enhet. Da det ikke lenger fantes sanne profeter, spredte falske læresetninger seg raskt; grekernes filosofi førte til en uriktig fortolkning av Skriftene, og de gamle fariseernes selvrettferdighet, så ofte fordømt av Kristus, viste seg igjen midt i kirken. Grunnvollen ble i løpet av de to århundrene som gikk forut for Konstantins regjeringstid, lagt for de onder som fikk sin fulle utvikling i de to århundrene som fulgte. I denne perioden ble martyrdom populært i mange deler av Romerriket. Merkelig som dette enn kan synes, er det ikke desto mindre sant. Det var et resultat av det forhold som besto mellom kristne og hedninger.

«I den romerske verden ble alle nasjoners religion respektert, men de kristne var ikke en nasjon, de var bare en sekt av en foraktet rase. Når de derfor vedble å fordømme religionen til alle slags mennesker, når de holdt hemmelige møter og skilte seg fullstendig fra skikker og praksiser hos sine nærmeste slektninger og mest fortrolige venner, ble de gjenstand for mistanke, og ofte for forfølgelse, fra de hedenske myndigheters side. Ofte pådro de seg selv forfølgelse, når det ikke fantes noen motstandsånd i herskernes sinn. Som en illustrasjon av denne ånd gir historien detaljer om henrettelsen av Cyprian, biskop av Kartago. Da hans dom ble opplest, lød et samstemt rop fra den lyttende mengden av kristne, som sa: 'Vi vil dø med ham.'»

«Den ånd som mange bekjennende kristne tok imot døden med, og til og med unødig fremkalte myndighetenes fiendskap med, hadde sannsynligvis mye å gjøre med utstedelsen, i år 303 e.Kr., av forfølgelsesediktet fra keiser Diokletian og hans medregent Galerius. Ediktet var universelt i sin ånd og ble håndhevet med større eller mindre strenghet i ti år.» Steven Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 50. 51.

Selv om Smyrna er en av de to menighetene som ikke mottar noen irettesettelse fra Herren, vitner historien om at de som ble martyrdrept i løpet av denne tidsperioden, representerer noen hvis motiver var basert på menneskelige og ikke guddommelige impulser. Dommernes bok åpner med å

omtale Josvas død, og det finnes et vers som gjentas to ganger i boken, og som definerer dommernes historie. Den andre gangen dette verset siteres, er det bokens siste vers. Bokens første vers markerer slutten på Josva, og det siste verset sammenfatter historien.

Og det skjedde etter Josvas død at Israels barn spurte Herren og sa: Hvem av oss skal først dra opp mot kanaaneerne for å stride mot dem? ... I de dager var det ingen konge i Israel, men hver mann gjorde det som var rett i hans egne øyne ... I de dager var det ingen konge i Israel; hver mann gjorde det som var rett i hans egne øyne. Dommerne 1:1; 17:6; 21:25.

Som i Smyrnas historie var «selvet» et hovedtema fra begynnelsen til enden. Fordi de ikke hadde noen konge, bestemte de seg for å gjøre hva de selv valgte å gjøre. Mangelen på ledelse var det Haskell identifiserte i Smyrnas historie, som var representert ved intet virksomt profetiens ånd. I begge historiene åpnet mangel på ledelse døren for at beslutninger ble truffet på grunnlag av en persons egne motiver. Efesos representerer utfrielsen fra Egypt. Historien som er nedtegnet i Dommernes bok, er representert ved menigheten i Smyrna. Tiden fra kong Saul til det babylonske fangenskap er representert ved menigheten i Pergamos, og fangenskapet i Babylon er representert ved menigheten i Tyatira.

I overensstemmelse med det fenomen som pionerene identifiserte, finnes det en inndeling på fire og tre i menighetene, seglene og basunene, og de første fire menighetene i det gamle Israels historie begynner med fangenskapet i Egypt og ender med fangenskapet i Babylon, for Alfa og Omega identifiserer alltid enden med begynnelsen. De første fire menighetene i det moderne Israels historie begynner med jødene underkastelse under romersk myndighet, og de fire menighetene ender med de åndelige jødene underkastelse under det åndelige Roma i tolv hundre og seksti år.

Det som fulgte etter Tyatira, var Sardes, som begynte da de kom ut av det babylonske fangenskap, forbildet ved Tyatira. Sardes er den menighet som hadde et navn at den levde, men den levde ikke. Dens bekjennelse av liv var en løgn. Interessant nok er det, av alle de syv menighetene, ordet Sardes som ikke har noen definisjon. Definisjoner er blitt tillagt Sardes på grunnlag av sammenhengen i historien og versene, men det finnes ingen etymologisk definisjon av navnet. Det har et navn, men det har det ikke.

«Men det andre tempelet målte seg ikke med det første i herlighet; heller ikke var det helliget ved de synlige tegn på den guddommelige nærvær som tilhørte det første tempelet. Det fant ingen åpenbaring sted av overnaturlig kraft som kunne markere dets innvielse. Ingen herlighetssky ble sett fylle den nyoppførte helligdommen. Ingen ild fra himmelen fór ned for å fortære offeret på dets alter. Shekina hvilte ikke lenger mellom kjerubene i det aller helligste; arken, nådestolen og vitnesbyrdets tavler var ikke å finne der. Ingen røst lød fra himmelen for å kunngjøre Jehovas vilje for den spørrende presten.» The Great Controversy, 24.

Etter det babylonske fangenskapet gjenoppbygde de Jerusalem og templet. Da hadde de igjen et navn, for Gud hadde lovet å legge sitt navn i Jerusalem. Men hans navn representerer hans karakter, og fraværet av hans personlige nærvær viste at de hadde navnet som representerte liv, men i virkeligheten hadde de ikke lenger nærværet som frembringer liv. Alt de i realiteten hadde,

var bekjennelse og skinn.

Den siste stemmen i Sardes lovet en Elias som skulle komme før Herrens store og forferdelige dag. For det gamle Israel var Jerusalems ødeleggelse Herrens store og fryktelige dag. Av denne grunn viser søster White til Jerusalems ødeleggelse i år 70 e.Kr. som en illustrasjon på Herrens store og fryktelige dag, framstilt ved de sju siste plagene. Menigheten i Filadelfia begynte med røsten av Johannes Døperen som ropte i ødemarken, og typifiserte således William Millers røst. Røstene til Johannes Døperen og William Miller framførte det laodikeiske budskapet til et folk som trodde at alt stod vel til, når alt var fullstendig galt. Både Johannes Døperen og William Miller la øksen til roten av treet. Budskapet til Sardes var at det fantes «noen få navn også i Sardes som ikke har tilsølt sine klær; og de skal vandre med meg i hvite klær, for de er verdige». Johannes Døperen og William Miller representerer dem som kom ut av den tidsperioden som er framstilt ved Sardes, og som var verdige til å vandre med Kristus.

«Tusener ble ledet til å ta imot den sannhet som ble forkynt av William Miller, og Guds tjenere ble oppreist i Elias' ånd og kraft for å forkynne budskapet. Lik Johannes, Jesu forløper, følte de som forkynnte dette høytidelige budskapet seg tvunget til å legge øksen ved roten av treet og oppfordre menneskene til å bære frukter som sømmer seg for omvendelsen. Deres vitnesbyrd var egnet til å vekke og mektig påvirke menighetene og å åpenbare deres sanne karakter. Og da den høytidelige advarselen om å flykte fra den kommende vrede lød, tok mange som var forenet med menighetene imot det legende budskap; de så sine frafall, og med bitre omvendelsestårer og dyp sjelenød ydmyket de seg for Gud. Og da Guds Ånd hvilte over dem, hjalp de til med å la ropet lyde: 'Frykt Gud og gi Ham ære; for timen for Hans dom er kommet.'» Early Writings, 233.

De sju menighetene i Åpenbaringen representerer apostlenes historie frem til Kristi gjenkomst, og de sju menighetene representerer også det gamle Israels historie fra profeten Moses og frem til Kristi første komme.

«Israels barns prøvelser, og deres holdning like før Kristi første komme, illustrerer Guds folks stilling i deres erfaring før Kristi annet komme.»

«Satans snarer er lagt ut for oss like sikkert som de ble lagt ut for Israels barn like før deres inntog i Kanaans land. Vi gjentar dette folkets historie. »

«Deres historie bør være en alvorlig advarsel for oss. Vi bør aldri vente at når Herren har lys for sitt folk, vil Satan stå rolig ved siden av og ikke gjøre noe forsøk på å hindre dem i å motta det. La oss vokte oss så vi ikke avviser det lys Gud sender, fordi det ikke kommer på en måte som behager oss. ... Hvis det er noen som ikke selv ser og tar imot lyset, så la dem ikke stå i veien for andre.»

«Jeg kaller himmelen og jorden til vitne mot dere på denne dag at jeg har lagt fram for dere liv og død, velsignelse og forbannelse; velg derfor livet, så både du og din ætt kan leve; så du kan elske Herren din Gud og lyde hans røst og holde fast ved ham; for han er ditt liv og dine dagers lengde; så du kan bo i det land som Herren tilsvor dine fedre, Abraham, Isak og Jakob, å gi dem.»

«Denne sangen var ikke historisk, men profetisk. Selv om den gjenkalte Guds underfulle gjerninger med sitt folk i fortiden, varslet den også de store begivenhetene i fremtiden, den endelige seieren for de trofaste når Kristus skal komme annen gang i makt og herlighet.»

«Apostelen Paulus slår klart fast at israelittenes erfaringer på deres vandringer er blitt nedskrevet til gagn for dem som lever i denne verdens tidsalder, dem som verdens ender er kommet over. Vi anser ikke våre farer for å være mindre enn hebreernes, men større.»
Healthful Living, 280, 281.

Utfrielsen fra Egypt er framstilt ved menigheten i Efesos, og symbolet på menigheten i Efesos i denne historien var Josva. Etter at de som Gud førte ut av Egypt, sviktet i ti prøver etter hverandre, tok Herren pakten fra opprørerne og gav den til Josva og Kaleb.

Si til dem: Så sant jeg lever, sier Herren, slik som dere har talt i mine ører, slik vil jeg gjøre mot dere: Deres døde kropper skal falle i denne ørkenen; og alle dere som ble talt, etter hele deres tall, fra tjue år gamle og oppover, dere som har murret mot meg, sannelig, dere skal ikke komme inn i det landet som jeg med ed lovte å la dere bo i, unntatt Kaleb, Jefunnes sønn, og Josva, Nuns sønn. 4 Mosebok 14:28–30.

Søster White påpeker at Josva og Kaleb representerer dem «som verdens ender er kommet over», som «inngår en pakt med Gud ved offer».

«Til formaning for oss, over hvem verdens ender er kommet, ble denne historien nedskrevet. Hvor ofte gjennomlever Guds folk i dag Israels barns erfaring! Hvor ofte murrer og klager de! Hvor ofte trekker de seg tilbake når Herren byr dem å gå fram! Guds sak lider under mangel på menn som Kaleb og Josva, menn med troskap og urokkelig tillit. Gud kaller på menn som vil overgi seg til ham for å gjennomtrenge av hans Ånd. Kristi og menneskehetens sak krever helligede, selvoppofrende menn, menn som vil gå ut utenfor leiren og bære vanæren. La dem være sterke, tapre menn, skikket til verdige foretagender, og la dem slutte en pakt med Gud ved offer.» Review and Herald, 20. mai 1902.

Pakten som blir fornyet, slik den fremstilles ved at pakten blir fornyet med Josva og Kaleb, er pakten med de hundre og førtifire tusen og den store skare. Den blir fornyet etter at det opprinnelige paktens utvalgte folk blir skilt fra Gud og bestemt til å dø i ørkenen. Pakten med de hundre og førtifire tusen blir fullbyrdet i den selvsamme historie hvor et tidligere utvalgt folk blir forkastet.

Efesos betyr ønskelig, og det verk som ble fullført både av Josva og den tidlige menighet, var «ønskelig». Da Josva ledet Guds folk inn i det lovede land, drog han ut for å seire. Det første segl løper parallelt med menigheten i Efesos og fremstilles ved en hvit hest som drar ut for å seire. Dette var sant både om Josva og om den apostoliske menighet. Det første segl løper parallelt med menigheten i Efesos både i det gamle og i det moderne Israel.

Smyrna er avledet av ordet «myrra», som er en olje som ble brukt til balsamering av de døde. Det andre segl fremstilles ved en rød hest som fikk «et stort sverd» og «makt» til å ta «freden fra jorden», hvilket betydde at menneskene i den historien ville «drepe hverandre». Det andre segl

løper parallelt med menigheten i Smyrna, og det representerer den myndighet som ble gitt til Guds fiender, slik at de kunne overvinne og drepe Guds folk. Dette ble oppfylt i perioden etter den apostoliske menighet og også i Dommernes historie. I begge historiene tillot Gud makter utenfor Guds folk å føre krig og død over Hans folk. I den apostoliske menighet var denne krigføringen motivert av forkastelsen av Kristi religion, som i den foregående perioden, Efesus, hadde vært uovervinnelig idet den bar evangeliet ut til verden. Motivasjonen hos fiendene av Guds folk i Dommertiden var basert på den foregående perioden, Efesus, hvor Gud demonstrerte sin makt over Egypt og de etterfølgende nasjonene som Josva var blitt brukt til å erobre. Det andre segl løper parallelt med menigheten i Smyrna både i det gamle og i det moderne Israel.

Pergamos betyr en «befestet borg» og representerer således en konges slott. Det tredje segl løper parallelt med Pergamos og representerer den historien hvor menneskelig dom blir utøvd av landets konger i opposisjon til Guds dom. Slik identifiserer målingen, eller dommen, som er representert ved de «to» vektskålene som veier «hveten», «bygget», «oljen» og «vinen», den kongelige menneskelige myndighet, som alltid er mangelfull i forhold til Guds dom. Husk at en ærlig måling eller en ærlig veiing ikke krever to vektskåler. To vektskåler representerer ulik dom.

«Bygget» er et symbol på påskefestens «førstegrøde»-offer, «hveten» er et symbol på pinsefestens offer av «de to svingebrødene». «Oljen» er et symbol på Den Hellige Ånd, og «vinen» er et symbol på læren. Pergamon i det gamle Israels tid er perioden med Israels kompromissvillige konger, som førte dom over Guds tilbedelsessystem, representert ved tiden fra påske til pinse. Sannhetene i Guds ord er representert ved «vinen» og «oljen». Både i det gamle og i det moderne Israel er Pergamon-menigheten den perioden da Satan forsøker å fullføre det han ikke kunne gjøre gjennom utgytelse av blod i den historien som Smyrna representerer. I Pergamon forsøkte Satan å ødelegge Guds folk og Guds sannhet gjennom kompromiss, ikke ved blodutgytelse slik Smyrna representerer. Kompromisset hos kongene i det gamle Israel er et forbilde på Konstantins kompromiss i det moderne Israel.

Tyatira betyr «angerens offer» og taler om martyrdommens ånd som Gud gir sitt folk som blir drept for Hans navns skyld. Angerens offer representerer villigheten til å tjene Kristus under alvorlige omstendigheter, slik det ble fremstilt ved Daniel, Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego under fangenskapet i de sytti år; og det representerer også valdensernes, hugenottenes og andres offer, de som ble torturert, fengslet, baktalt og drept av den pavelige myndighet gjennom historien om de tusen to hundre og seksti år. Det fjerde segl løper parallelt med menigheten i Tyatira og representerer forfølgelsen fra det gamle Babylon mot det gamle Israel og forfølgelsen fra det moderne Babylon mot det moderne Israel. Historien om begge fangenskap krevde først et frafall fra sannheten, noe Israels konger og keiser Konstantin fullførte. Begge banet vei for en periode representert ved Tyatira.

Sardes har ingen betydning som stemmer med at den bekjenner seg til et navn, men bekjennelsen er en løgn. Shekinahs nærvær ble aldri åpenbart i det andre tempelet. Kristi nærvær ble aldri åpenbart i Sardes' historie. Reformasjonen ut av de mørke middelaldrer var i sitt vesen en rekke av ett skritt frem og to skritt tilbake. Det verk som Sardes' historie skulle ha fullført i den protestantiske reformasjon, ble aldri fullført.

Filadelfia betyr broderkjærighet, og det er umulig å elske din bror dersom du ikke først elsker Gud.

Om noen sier: «Jeg elsker Gud», og likevel hater sin bror, er han en løgner. For den som ikke elsker sin bror, som han har sett, hvordan kan han elske Gud, som han ikke har sett? Og dette bud har vi fra ham: at den som elsker Gud, også skal elske sin bror. 1 Johannes 4:20, 21.

Filadelfia representerer menigheten som elsker Gud, og av denne grunn rettes det ingen fordømmelse eller irettesettelse mot Filadelfia.

Og skriv til engelen for menigheten i Filadelfia: Dette sier han som er hellig, han som er sannferdig, han som har Davids nøkkel, han som åpner, og ingen lukker igjen, og lukker igjen, og ingen åpner: Jeg kjenner dine gjerninger. Se, jeg har satt foran deg en åpen dør, og ingen kan lukke den igjen. For du har liten styrke, og har holdt fast ved mitt ord og ikke fornektet mitt navn. Se, jeg vil gjøre dem av Satans synagoge, de som sier at de er jøder og ikke er det, men lyver; se, jeg vil gjøre at de skal komme og falle ned for dine føtter og kjenne at jeg har elsket deg. Fordi du har holdt fast ved mitt ord om tålmodighet i meg, vil også jeg bevare deg fra fristelsens time, som skal komme over hele verden for å prøve dem som bor på jorden. Se, jeg kommer snart. Hold fast på det du har, for at ingen skal ta din krone. Den som seirer, ham vil jeg gjøre til en søyle i min Guds tempel, og han skal aldri mer gå ut derfra. Og jeg vil skrive på ham navnet til min Gud og navnet på min Guds by, det nye Jerusalem, som kommer ned fra himmelen fra min Gud, og mitt nye navn vil jeg skrive på ham. Åpenbaringen 3:7–12.

Filadelfia får «Davids nøkkel», og i den filadelfiske historien i det gamle Israel fikk de Davids Sønn, som blant annet representerer det profetiske prinsippet Alfa og Omega, den første og den siste. Den nøkkelen representerer metodologien til «historisismen». I perioden som er fremstilt ved den filadelfiske menighet ved slutten av det gamle Israel, var selve opphavsmannen til den bibelske profetien nøkkelen. I perioden som er fremstilt ved den filadelfiske menighet i den millerittiske historien, ble William Miller gitt nøkkelen. I disse to historiene handlet Kristus med jøder som mente at de var Abrahams sønner, men det var de ikke. Miller handlet med protestanter som mente at de var åndelige jøder, men det var de ikke.

Den som har øre, han hør hva Ånden sier til menighetene. Åpenbaringen 3:13.

Laodikea betyr et folk som er dømt, og laodikeerne, jødene i Kristi tidsperiode, ble til sist dømt i år 70 e.Kr. ved Jerusalems ødeleggelse. Den endelige dom over frafallen protestantisme finner sted i søndagslovkrisen, men de møtte sin dom da de forkastet den første engels budskap våren 1844, og deretter guddommelig ble erklært å være Babylons døtre. Disse falne protestantene er et forbilde på laodikeisk adventisme i de siste dager av undersøkelsesdommen.

Vi har nå i det vesentlige gjennomgått flere ulike måter hvorpå de sju menighetene i Åpenbaringen med rette kan forstås som profetiske symboler og deretter anvendes profetisk. Men de må forstås og anvendes innenfor rammen av de profetiske reglene «som er blitt gitt oss av den høyeste autoritet.»

Budskapene til de sju menighetene var budskap gitt til de sju menighetene som eksisterte da Johannes nedskrev budskapene. Budskapene til de sju menighetene gir veiledning og advarsel for alle menigheter gjennom hele historien. Budskapene til de sju menighetene gir veiledning og advarsel for individuelle kristne gjennom hele historien. De sju menighetene representerer kristendommens historie fra apostlenes tid og inntil verdens ende. De sju menighetene representerer det gamle Israels historie fra Moses' tid og inntil Jerusalems ødeleggelse i år 70 e.Kr. De sju menighetene kan gjenkjennes og anvendes ved å identifisere skillet mellom de fire første menighetene og de tre siste menighetene.

Av de seks ulike profetiske anvendelsene vi identifiserer, er de samme anvendelsene representert i de sju segl.

Vi vil behandle disse sannhetene i den neste artikkelen.